

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: V N. A.,

zastoupená advokátem JUDr. Štěpánkou Mikovou,
advokátkou v Praze, 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.2.2016, č.j. MV-180752-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

shoda s prvopisem potvrzuje K.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2016, č.j. MV-180752-4/SO-2015, jímž žalovaná rozhodla o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 23.9.2015, č.j. OAM-6759-47/PP-2013, o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žalovaná výrok odvoláním napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, změnila tak, že žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky ze dne 4.6.2013 zamítla podle § 87b odst. 1 ve spojení s §15a odst. 1 písm. b) zák. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále také jako „*zákon o pobytu cizinců*“).
2. Žalobce v žalobě namítl, že byl v řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu jako jeho účastník zkrácen na svých právech, namítl zároveň nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce odmítl závěr žalované, že nesdílí se svou nezletilou dcerou společnou domácnost, nebyla přitom tato otázka posuzována v kontextu konkrétních okolností. Žalobce byl s manželkou v rozvodovém řízení, je proto zcela přirozené, že v takovém případě se rodiče od sebe odstěhují, jednomu z rodičů je pak dítě svěřeno do výchovy, popř. do střídané péče obou rodičů. Žalovaná proto měla zohlednit dané okolnosti, kdy je zřejmé, že žalobce s nezletilou dcerou nemůže být v denním kontaktu. Pokud jí však přispívá pravidelně na výživu, kupuje jí dárky, dle svých schopností ji vychovává, lze a tento stav nahlížet jako na udržovanou společnou domácnost.
3. Judikatura aplikovaná žalovanou ve vztahu k pojmu společná domácnost vycházela z § 115 zákona č. 40/1964, občanský zákoník, jako taková je překonaná. Nový občanský zákoník společnou domácnost nedefinuje, nijak nepočítá s podmínkou trvalého soužití lidí a společného hrazení nákladů na úhradu jejich potřeb. Pojem domácnost by tak měl být hodnocen nikoliv formálně, nýbrž z hlediska kvality skutečných vztahů. Neobstojí ze stejného důvodu závěr žalované, že žalobce nemůže mít zároveň dvě domácnosti ve smyslu zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.
4. Do reálného kontextu nezapadá ani výklad Úmluvy o právech dítěte provedený žalovanou ve vztahu k pravidelným osobním kontaktům rodiče s dítětem. Pokud by žalobci nebylo uděleno povolení k přechodnému pobytu, musel by vycestovat zpět do Vietnamu. Pravidelné osobní kontakty s dcerou by pak žalobce realizovat nemohl.
5. Žalovaná v rozporu se zákonem nepostupovala v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, kde je zakotvena zásada přiměřenosti, dle které má správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu zohlednit řadu faktorů včetně rodinného stavu či ekonomických poměrů konkrétního jedince. Žalobce má na území České republiky syna, dceru, matku a mladšího bratra, neudělení přechodného pobytu má dalekosáhlé důsledky pro rodinný a společenský život žalobce. Aplikace tohoto ustanovení se pak má odrážet výkladovým stanoviskem § 87b odst. 1 a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

shodu s prvopisem potvrzuje K.

6. Žalobce činil sporným závěr žalované, že nezletilá dcera žalobce nebude zbavena možnosti využívat práv plynoucích z jejího postavení občana Evropské Unie, když není nucena vycestovat z území České republiky.
7. Žalobce v závěru své žaloby poukázal na novelu zákona o pobytu cizinců, konkrétně novelizaci ustanovení § 15a, odst. 1 písm. b) tohoto zákona, který zakotvuje, že „*rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje*“, ke které došlo sice až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně ještě před rozhodnutím žalovaného. Žalovaná pak měla věc posoudit podle tohoto ustanovení
8. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu § 3 správního řádu a ze zjištěných skutečností učinil správný závěr, když žádost žalobce zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná následně v napadeném rozhodnutí pouze zúžila důvody, pro které byla žádost žalobce zamítnuta, a to ohledně závěru o účelovosti manželství, které žalobce uzavřel s paní M. Č. dne 17.5.2013, neboť pro zhodnocení tohoto manželství tímto způsobem nejsou ve vztahujícím se spisovém materiálu podklady. Bylo na žalobci, aby ve správním řízení doložil, že splňuje obě podmínky uvedené v § 87b ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ve znění ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. ke dni 23.9.2015, kdy platilo, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Dle žalované ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce nežije se svou nezletilou dcerou ve společné domácnosti, na výživu své dcery žalobce přispívá nepravidelně a neudělením povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebude dcera žalobce zbavena možnosti využívat práv plynoucích z jejího postavení občana Evropské unie.
9. Ze správního spisu se podává, že žalobce dne 4.6.2013 podal správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato žádost byla správním orgánem I. stupně zamítnuta, a to s odůvodněním, že se žalobce ve správním řízení dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že účelově uzavřel manželství s občankou České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že je zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1.7.2014. Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobu. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka v Liberci ze dne 1.4.2015, č.j. 59A 63/2014-38 bylo rozhodnutí žalované zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátila k novému projednání. V novém řízení byla žádost žalobce zamítnuta jednak podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť manželství žalobce bylo shledáno účelově uzavřeným, jednak z důvodů uvedených v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o

shodu s prvopisem potvrzuje K.

pobytu cizinců. Žalobou napadeným rozhodnutím byly důvody zamítnutí žádosti žalobce zúženy, žádost byla zamítnuta pouze podle § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců; v žádosti uvedl jako účel svého přechodného pobytu sloučení rodiny. Žalobce uzavřel dne 17.5.2013 manželství s M. Č., nar. 10.8.1976. Z tohoto manželství se narodila dcera E. Č.. V listopadu roku 2014 ukončili žalobce se svojí manželkou svůj vztah a jsou v rozvodovém řízení. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci sp.zn. 8 Nc 50041/2015 ze dne 9.6.2015 ve věci o péči a výživě nezletilé dcery žalobce byla schválena dohoda rodičů o svěřeni nezletilé dcery po dobu před a po rozvodu do péče matky; otec se zavázal přispívat na výživu nezletilé dcery 1.000Kč měsíčně. Dne 21.7.2015 byl s žalobcem a jeho manželkou sepsán protokol o výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z protokolu vyplývá, že žalobce nežije se svou nezletilou dcerou ve společné domácnosti, naopak sdílí domácnost se svojí novou přítelkyní.

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
12. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17.12.2015) se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.
13. Soud se zprvu zabýval námitkou žalobce ve vztahu k aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Namítl-li žalobce, že měla žalovaná postupovat podle nové právní úpravy, která s účinností od 18. 12. 2015 odstranila podmínku soužití ve společné domácnosti, soud odkazuje na přechodná ustanovení zákona, který tuto změnu v definici rodinného příslušníka občana Evropské unie do § 15a zákona o pobytu cizinců zavedl. Podle čl. IV zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že „[r]ízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Bylo-li tedy řízení zahájeno před podáním žádosti žalobce dne 4.6.2013, se dokončí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném před uvedenou novelou,

tj. do 17. 12. 2015. Správní orgány proto byly povinny postupovat podle tohoto znění zákona a nemohly přihlížet k jeho pozdější změně.

14. Pro posouzení žádosti žalobce bylo tedy rozhodující, zda žalobce žije s nezletilou dcerou ve společné domácnosti. Jakkoliv zákon o pobytu cizinců legální definici pojmu „společná domácnost,“ neobsahuje, je pod tímto pojmem třeba rozumět „domácnost“ ve smyslu občanského zákoníku (§ 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a související judikatury, která tento pojem vykládá. Taková domácnost je tvořena osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.) legální definici pojmu „domácnost“ skutečně neobsahuje. Pouhé vypuštění legální definice však samo o sobě neznamená, že by dosavadní judikatura k výkladu pojmu „domácnost“ nebyla použitelná při interpretaci pojmu „společná domácnost“ obsaženého v zákoně o pobytu cizinců. Soud se pak v tomto ohledu ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2016, č.j. 6 Azs 58/2016, v němž soud uvedl: *„Nový občanský zákoník na řadě míst v nejrůznějších kontextech o domácnosti hovoří, např. o „domácnosti“ (bez přívlastku), „společné domácnosti“ a „rodinné domácnosti“. Občanskoprávní doktrína chápe právě „společnou domácnost“ jako pojem obsahově návazný na „domácnost“ dle předcházející úpravy, přičemž ji vymezuje jako „alespoň dva lidi, kteří žijí společně, tj. mají společné příjmy a uhrazují společně náklady na živobytí, nejen na obydlí“ (srov. DVOŘÁK, J., ŠVESTKA, J., ZUKLÍNOVÁ, M. a kol. Občanské právo hmotné. Svazek 1. Díl první: Obecná část. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, s. 246). Nejvyšší správní soud v tomto smyslu upřesňuje výše citovaný právní názor v tom smyslu, že pojem „společná domácnost“ ve smyslu zákona o pobytu cizinců obsahově odpovídá pojmu „společné domácnosti“, jak jej užívá nový občanský zákoník. Není tedy žádný důvod neaplikovat dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu k výkladu pojmu společné domácnosti ve shodě s tehdy platným občanským zákoníkem (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. září 2015, č. j. 7 Azs 193/2015 - 28, či ze dne 4. března 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 - 37).“*
15. Soud tedy neshledal důvodnou žalobní námitku, že judikatura soudů, na kterou v napadeném rozhodnutí odkazuje žalovaná, je s účinností nového občanského zákoníku překonaná. Pojem společná domácnost tedy žalovaná v souladu se zákonem vykládala tak, že ji tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Soud doplňuje, že pro to, aby se dalo uzavřít, že spolu osoby žijí ve společné domácnosti, je nezbytné naplnění dvou definičních znaků, jednak musí být naplněn předpoklad trvalého charakteru soužití ve společné domácnosti, a jednak předpoklad společného hospodaření. Společné hospodaření přitom nelze chápat pouze jako finanční příspěvek na náklady bydlení, ale jako společnou péči o domácnost, která svojí povahou představuje záměrné přispívání osobní činností, finančně či jakýmkoli jiným způsobem na udržování domácnosti. Za společné hospodaření tedy ani nelze považovat příspěvek poskytnutý matce dítěte určený k péči o společné dítě (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 193/2015 ze dne 3.9.2015, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 6/2010 ze dne 3.3.2010).

16. Z relevantní soudní judikatury se pak podává, že společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb, a v němž společně a bez rozlišování hospodaří svými příjmy; spoluzijící fyzická osoba musí žít ve společné domácnosti tak, jako by byla členem rodiny; vyžaduje se, aby pečovala o společnou domácnost, nebo poskytovala prostředky na úhradu potřeb společné domácnosti, nebo aby byla odkázána výživou na zůstavitele (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.1.2002, č.j. 21Cdo 436/2001). Společná domácnost zpravidla předpokládá společné bydlení v jednom nebo více bytech (k naplnění jejich znaků proto nepostačují např. občasné návštěvy), výjimka z tohoto pravidla je možná jen tehdy, jde-li o dočasný a přechodný pobyt jinde z důvodu léčení, návštěvy příbuzných, výkonu práce apod. Jde o spotřební společenství trvalé povahy, a proto společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb (nepostačuje např. jen příležitostná výpomoc v domácnosti, společné trávení dovolených apod.), a v němž společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy. Pojem společná domácnost pak definuje pojem fyzické osoby jako příslušníka pouze jediného spotřebního společenství (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2002, č.j. 28Cdo 1303/2002).
17. Bylo tedy na místě posuzovat pojem společná domácnost ve světle výše uvedené judikatury. V tomto ohledu pak obстоjí závěr žalované, že fyzická osoba nemůže být současně členem dvou společných domácností. Soud v tomto ohledu s žalobcem nesdílí názor, že žalovaná měla při výkladu pojmu společná domácnost přihlídnout k probíhajícímu rozvodovému řízení. Rozhodující pro posouzení žádosti žalobce bylo zjištění, že žalobce s dcerou ve společné domácnosti nežije, důvody, pro které se tak děje, relevantní nejsou. Lze pak doplnit, že rozvodové řízení vedení společné domácnosti nevylučuje.
18. Soud se ztotožňuje i se závěrem žalované, že v případě žalobce nedošlo k porušení ustanovení Úmluvy o právech dítěte (dále jen „Úmluva“) když Úmluva ve svém čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od jednoho nebo obou rodičů a pro tyto případy zakotvuje právo dítěte udržovat osobní kontakty s oběma rodiči. Lze přisvědčit žalované, že Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předvídá a upravuje oddělení rodičů a jejich pobývání v různých státech. Obstojí v tomto ohledu závěr žalované, že osobní kontakty dítěte s oběma rodiči mohou být naplněny jinak než udělením povolení k přechodnému pobytu. Námitka, že závěry žalované ve vztahu k Úmluvě postrádají reálný kontext, není důvodná.
19. K námitce žalobce, že správní orgány neřešily otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu podle § 174a zákona o pobytu cizinců, soud odkazuje na soudní judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost*

přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých z nich. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 87l odst. 1 téhož zákona). V případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgány nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nehodnotily.

20. Ve vztahu k Úmluvě a ve vztahu k dopadům rozhodnutí do sféry žalobce pak soud zároveň vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, publ. pod č. 234/2012 Sb., kde je mimo jiné uvedeno: *„Podstatná je totiž odlišnost mezi důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění a důsledky rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, které jsou v případě správního vyhoštění příkřejší. Zatímco v případě správního vyhoštění se jedná o ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území (§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), neudělení pobytového oprávnění (víza včetně víza pro strpění) takové důsledky prima facie nemá. Nucené vycestování cizince, které by mohlo být spjato s porušením základních práv a svobod cizince, dějící se na podkladě rozhodnutí o správním vyhoštění, podléhá soudnímu přezkumu....Je pravda, že opuštění území může být nepřímým důsledkem rozhodnutí o neudělení víza, neboť cizinec nedisponuje titulem, na základě kterého by zde pobýval a povinnost opustit území tedy vyplývá přímo z dikce samotného zákona o pobytu cizinců (§ 17 a § 65 a contr.). Platí ale, co bylo řečeno výše, tedy že ze strany státu dochází k donucení opustit území až v důsledku vydání rozhodnutí o udělení správního vyhoštění....Pokud jde o argument, že rozhodnutí o neudělení víza může vést k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny, neboť pobývá-li cizinec na území delší dobu, může si zde vytvořit rodinné pouto, lze též navázat na uvedené. Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.“*
21. Jakkoliv se citovaný nálezn Ústavního soudu týká především neudělení víza, jeho závěry lze vztáhnout i na neudělení povolení k přechodnému pobytu. Již ze své podstaty totiž do práv žalobce nemůže zasáhnout rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, nýbrž až rozhodnutí o správním vyhoštění. Pouze v důsledku vydání rozhodnutí o udělení správního vyhoštění totiž dochází k donucení opustit území, a tedy i k bezprostřednímu zásahu do práv cizince. Námitky žalobce k odůvodnění žalovaného rozhodnutí, bylo-li v něm argumentováno Úmluvou o právech dítěte, a námitky k dopadům rozhodnutí do jeho rodinného a společenského života soud neshledal důvodnými.

22. Přílehlavé je hodnocení skutkového stavu odkazující na judikaturu Soudního dvora Evropské unie z pohledu dopadu rozhodnutí do práv nezletilé dcery žalobce. Čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie v zásadě brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, neboť taková rozhodnutí by uvedené děti připravila o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana Unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 3. 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124). V tomto ohledu je z odůvodnění rozhodnutí zřejmý zásadní závěr žalované, že dcera na žalobce výživou odkázána není, s tímto závěrem žalobce nijak nepolemizoval. Tvrzení žalobce o důsledcích vycestování z území České republiky soud neshledal relevantními, důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí totiž přímá povinnost žalobce vycestovat z území není.
23. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s. , neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario, podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

shodu s prvopisem potvrzuje K.

Praha 30. května 2018

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu

shodu s prvopisem potvrzuje K.